

Stejně lichou jest dále i výtku vadnosti řízení, kterou stížnost vznáší pro případ, že žal. úřad nekonal šetření o tom, že st-l nedává soukromé hodiny a že vyučoval zpěvu na gymnasiu toliko ve školním roce 1918 a 1919. Opíráť se nař. rozhodnutí ve své podstatě o nesporné skutkové zjištění, že vykonává placenou službu ředitele chrámové hudby, a zakládá zejména na této skutečnosti svůj závěr o vedlejší povolaui st-lově. A ježto tato skutečnost sama o sobě úplně postačí pro úsudek o tom, že úřad st-lův u obce není jeho povoláním v ý h r a d n ý m, neměl žal. úřad příčiny, aby konal šetření o skutečnostech ve stížnosti zdůrazňovaných, a nezakládá opomenutí to podstatné vady řízení.

Domnívá-li se konečně stížnost, že nevyhověním žádosti st-lově o úpravu jeho služ. požitků podle zák. č. 443/1919 dotčeno jest jeho def. služ. postavení u obce, pak jest v právním omylu, neboť nař. rozhodnutí se otázkou touto vůbec nezabývá a není tu tedy o této věci žádného autoritativního výroku úřadu správního.

Č. 5769.

P o l i c e j n í p r á v o t r e s t n í. I. Skutkovou podstatu přestupku rychlé jízdy automobilem podle §§ 46 a 55 min. nař. č. 81 ř. z. z r. 1910 jest pokládati za náležitě zjištěnou, poskytuje-li provedené řízení dostatečný podklad pro úsudek, že byla překročena rychlost lehkého rychlého povozu. — II. Stačí k tomuto zjištění seznání obecního stážníka?

(Nález ze dne 11. června 1926 č. 12.197).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 5237 adm.

V ě c: Josef A. v P. proti zemské správě politické v Praze stran přestupku automobilových předpisů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l byl nálezem osp-é v D. z 25. října 1924 uznán vinným přestupkem § 46 min. nař. z 28. dubna 1910 č. 81 ř. z., jehož se dopustil tím, že dne 31. srpna 1924 projel automobilem městem D. nepřipustnou rychlostí 29.4 km za hodinu, a byl proto odsouzen dle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. k pokutě 20 K event. k trestu vězení v trvání 48 hodin. Odvolání nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, ježto jest zjištěna skutková povaha přestupku jemu za vinu kladeného. — — —

Nss stížnost neuznal důvodnou. — — —

O námitce, že nebyl proveden důkaz znalcem o tom, že nelze stopkami nebo pouhým okem zjistiti rychlost automobilu, uvažoval soud takto:

Nař. č. 81 z r. 1910 stanoví v § 46 odst. 1, že rychlost v uzavřených osadách nesmí býti nikdy větší než 15 km za hodinu; k tomu jest v závorce připojeno: »rychlost lehkého rychlého povozu«. Nařízení samo vytyčuje tedy v § 46 dvojí měřítko přípustné rychlosti: jednak číselně přesné, jednak měřítko vzaté z obecné zkušenosti. Jestliže pak překročeni rychlosti takto vymezené jest podle § 55 nař. toho trestné, nelze tyto předpisy vykládati tak, že by použití trestní normy § 55 bylo podmíněno přesným ciferním zjištěním rychlosti jízdy — což by ostatně trestní sankci § 55 zbavovalo všeho praktického významu —, nýbrž sluší míti

za to, že stačí, bylo-li zjištěno, že rychlost zřejmě překročila maximum v § 46 stanovené. Pro toto zjišťování podává pak právě § 46 vodičtvo tím, že nejvyšší přípustnou rychlost charakterisuje jako »rychlost lehkého rychlého povozu«. To znamená, že skutkovou podstatu přestupku § 55 uvedeného nařízení pokládati jest za náležitě zjištěnu, poskytuje-li provedené řízení úřadu dostatečný podklad pro úsudek, že překročena byla rychlost lehkého rychlého povozu.

V daném případě bylo podkladem trestního řízení proti st-li zavedeného udání měst. polic. strážníka v D., že osobní automobil... dne 31. srpna 1924 v 5 hodin 25 minut odpoledne jel rychlostí 29.4 km za hodinu, která byla zjištěna stopkami. Když pak tento strážník k vyvolání zsp-é byl vyslechnut, prohlásil, že rychlost ona byla najisto větší než rychlost lehkého rychlého povozu. V těchto údajích měl žal. úřad dostatečný podklad pro závěr, že st-l rychlost podle § 46 cit. nař. přípustnou překročil. Soud při tom uvážil, že u strážníka, tedy orgánu k výkonu veř. bezpečnostní služby povolaného, nutno jest takovou míru obyčejné zkušenosti a znalosti předpokládati, jaká jest nutna, aby tuto svou úřední funkci vůbec mohl vykonávati.

Způsobilst posouditi, zdali nějaké vozidlo značně překročilo rychlost lehkého rychlého povozu, nevybočuje z mezí obyčejných zkušeností a znalostí, jaké u orgánu veř. služby bezpečnostní jest možno a nutno předpokládati. Když pak tento orgán zjistil mimo to stopkami rychlost 29.4 km za hodinu, tedy téměř dvojnásobnou, než je uvedeným předpisem dovolena, mohl úřad právem míti za prokázáno, že byla větší než 15 km za hodinu.

Ovšem, že i ony údaje strážníka mohly by býti vyvráceny, avšak mohlo by se tak státi jen buď důkazem jejich objektivní nesprávnosti, nebo také důkazem o tom, že následkem nějakých zvláštních konkrétních okolností onen orgán v daném případě rozhodné okolnosti vůbec nemohl náležitě postřehnouti. Takový důkaz st-l nepodal ani nenabídl. Pokud navrhoval slyšení znalců, nedovolával se jich na důkaz o tom, že zakázanou rychlostí nejel, ani o tom, že pro nějakou zvláštní příčinu strážník nemohl v daném případě rychlost vozidla posouditi. V jiném směru však nelze st-li přiznati nárok na provádění nějakého znaleckého důkazu a tudíž ani shledávati vadu v tom, že takovýto důkaz proveden nebyl.

Č. 5770.

Policejní právo trestní: Ke zjištění skutkové podstaty přestupku rychlé jízdy automobilem podle §§ 46 a 55 min. nař. č. 81 ř. z. z r. 1910 stačí seznání četníka, že automobil jel osadou »přímou šílenou rychlostí.«

(Nález ze dne 11. června 1926 č. 12.199).

Prejudikatura: Boh. 5237, 5769 a j.

Věc: Josef N. ve C. proti zemské správě politické v Praze stran přestupku automobilových předpisů.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.